

Proti násilníkům

Poměrně dlouho jsem přemýšlela, jak se vyjádřit k „nelehké“ diskusi v Poslanecké sněmovně na téma zpřísnění trestů za násilné chování vůči ženám. Pokud se někdo podobného činu dopustí, měl by být náležitě potrestán.

Souhlasím, že podmínka může být mnohdy považována za výsměch obětí sexuálního násilí. Na druhou stranu může být sebemenší změna současného zákona snadno zneužitelná. V tomto případě by se stal obětí kdokoliv z nás, na koho někdo ukáže a označí ho za násilníka. V naší zemi navíc ve většině případů nectíme presumpci nevinny, a tak nahlížíme na každého, koho někdo obviní ze znásilnění apod., jako na viníka, kterého je potřeba okamžitě zdiskreditovat, společensky odepsat a zničit. Bude trvat dlouho, než se dotyčný očistí, pokud je nevinný. I tak na něj bude okolí nahlížet jako na padoucha. Bohužel je to tak.

Neznamená to ale, že bychom měli být jakkoli benevolentní vůči agresorům, tyranům a násilníkům. Toto těžké téma však rozhodně nesnese žádnou míru populismu či politiky jako takové. Tady je potřeba vážit každé slovo. Zároveň jsem si vědoma, že není možné toto téma donekonečna odkládat. Jde o společensky velmi závažný problém, při jehož řešení je potřeba zvážit obě strany mince. A to nebude snadné...

Ing. Bc. Miloslava Vostrá, poslankyně, kandidátka voleb do PS PČR

OPRAVDU TO VÍME VŠICHNI?

Občanská demokratická strana vytrasila v předvolební kampani tzv. těžký kalibr. Na oficiálním Facebooku se objevil následující text:

»Všichni víme, jak komunisté zničili naši zemi. Všichni víme, že socialisté by jenom brali druhým, dokud zdroje nedojdou. Všichni víme, že sliby populistů nepostaví dálnice, nezlepší školy a nezajistí rozumné důchody. Proto komunisté, socialisté a populisté do vlády nepatří. Už za dva měsíce jsou volby. Máme šanci sestavit vládu, která bude rozumná a kompetentní. Pojďme do toho SPOLU. Jedině SPOLU dáme Česko dohromady.«

Na vyslovené lži a demagogii nemá smysl reagovat, ale tentokrát na tu lež reagovat budu. Mohl bych reagovat stejně, tedy textem, že všichni víme, že naši rodnou zem rozkradla ODS, ... Udělám to jinak a budu stručný. Nechám za sebe hovořit statistické údaje... Jsou totiž více než výmluvné:

Veřejný dluh Československa na konci roku 1989 činil 79 miliard Kčs (= 11 procent HDP). A to proti tomu stála aktiva z půjček, které se splácejí dodnes.

Veřejný dluh České republiky činí k letošnímu 9. srpnu 2 biliony 370 miliard (= 41,82 procenta HDP).

Skutečně všichni vědí, jak komunisté zničili naši zemi?

Pojďme dál... prý »socialisté by jenom brali druhým...«, kdy že byla největší míra inflace? Nebylo to právě v 90. letech? Chápu, že se ODS tímto obdobím nechlubí. Je pravda, že sliby populistů dálnice nepostaví. V časech socialismu, za období 1971 až 1989, tedy za 18 let, bylo postaveno 561 km dálnic. V letech 1990 až 2020, tedy za 30 let, 710 kilometrů. Trochu nepoměr, že? A to už nezmiňuji, kolik »polistopadových« miliard z těchto dálničních rozpočtů zmizelo v nenávratnu, aniž by koruna z nich byla vůbec proinvestována.

V jiné souvislosti s výše citovaným textem z Facebooku ODS by mě docela zajímalo, jak si ODS a koaliční TOP 09 a KDU-ČSL

představuje zlepšení škol, notabene když většina z nich byla postavena za socialismu. Stejně jako na venkově obchody, zdravotní střediska, sportovní hřiště a především pražské Metro.

A o důchodech, prosím, zrovna vy, ODS, raději mlčte. Vždyť výhradně pravice v čele s vámi přifkla českému důchodci ponižující status zboží s prošlou záruční lhůtou. Že vám není hanba, vůbec se tímto ohánět.

Nicméně rozumím tomu, proč ODS tvrdí, že komunisté do vlády nepatří. Protože by nikomu nedovolili, aby s vlastní zemí zacházel jako s kusem hadru, tedy vyždímat a zahodit.

Mimochodem... tomu vašemu protestu proti účasti komunistů ve vládě přece jen něco schází... seznam přeběhlíků. Hlavně, když účel světil prostředky.

Možná to už je obehnaná písnička, ale v 90. letech to byla zejména ODS, která odstartovala postupnou likvidaci českého národního hospodářství, jeho totální výprodej do rukou zahraničního kapitálu. Opravdu všichni víte, jak komunisté prý zničili naši zemi?

Mám pokračovat?

JUDr. Vojtěch FILIP, předseda ÚV KSČM

Jaká bude vzdělanost našich dětí?

Nedávno jsem při úklidu narazil na svůj starý čtenářský deník. Počáteční stránky popisovaly mé první zkušenosti se čtením. Se zaujetím jsem studoval, jak jsem před lety hodnotil dětské knihy. Jak po vyprávění přišel popis, charakteristika a další útvary. Jak jsem postupně přešel od pohádek a bajek k pověstem, k životopisům, beletrii i populární vědě, jak byl časově čtením pokryt můj celý základní stupeň vzdělávací

soustavy. I přes technické zaměření mé střední školy pak v další části čtenářského deníku navazovaly poznámky a postřehy z dalších přečtených knih. Hned mne napadla kniha Panenství od Marie Majerové, jediná kniha, kterou na druhém stupni četl nedávno můj syn. Titulek si vybral z několika nabídek, asi tušíte, proč. Ačkoliv obsah nebyl přesně tím, co mladý „puberťák“ čekal, knihu přečetl, pak shlédl i film a mohl porovnat a poznatky paní učitelce napsat... Nedivte se. Na prvním stupni sice měli ještě nějakou povinnou četbu, postupně však povinnosti zanikaly, vždyť i úkoly byly přece jen neúměrným zatěžováním žáků. A když se se synkem ve volné chvíli učím, uvědomil jsem se, že

zatěžování je dnes považováno i snad samo učení. A nejen to, syn neměl dokonce ani povinný lyžařský kurs a neměl ani plavání. Dílny a laboratoře? Ty se objevily až v posledních letech, ale v nedostatečném rozsahu...

Jako žáci jsme se také ptali, k čemu nám bude znát konkrétní zákon, matematiku nad rámec sčítání a násobení, češtinu a literaturu, když chceme dělat něco jiného. Ale dospělí měli tehdy ten rozum, že si význam všeobecného vzdělání uvědomovali.

Dnes je situace zřejmě skutečně jiná. A bude horší. Plánuje se další omezení vzdělávání – Ministerstvo školství se chystá vydat nový obsah rámcových vzdělávacích

plánů, kde chybí mimo jiné třeba Newtonovy zákony, prý pro přílišnou obtížnost. Zato přibývá třeba multikulturní výchova. Údésně. Je to snad cíl? Mít z většiny budoucího pokolení poslušné ovečky, které nebudou mít širší základ a budou tak snadněji manévrovatelní? Ovečky, které budou na vědu hledět jako na náboženství? Další mi synové půjdou do školy za zhruba pět let. A já z nich ovečky mít rozhodně nechci!

Ing. Zdeněk Štefek, kandidát voleb do PS PČR

(převzato z Profilu)

20 let podpory amerických válek a okupací v Asii

Srpnem má skončit dvacet let expanze a dočasného pobytu okupačních vojsk Spojených států v Afghánistánu. S jejich odchodem končí i intervence pomocných sborů NATO včetně Armády České republiky. Většina českých médií zmiňuje profesionalitu českých vojáků a hrdinství padlých, ale raději nepřipomínají nebo i přímo zamlčují, co se skutečně na tomto asijském válčišti dělo. Zdráhají se otevřeně pojmenovat to, co se provalilo i v samotných USA, tedy fakt, že o průběhu okupace a »úspěších« ve válce s afghánským odbojem a Tálibánem generalita a vládní představitelé veřejnosti soustavně lhalí.

Ministr obrany Lubomír Metnar a prezident republiky Miloš Zeman se nechali slyšet, že by bylo dobré v Afghánistánu zůstat. Připomíná mně to švejkovské mávání berlí »Na Bělehrad... tuhle válku vyhrájeme«. Tragédií českých stratégů je, že na rozdíl od Haškova Švejka své volání po boji do konečného vítězství nad vzpurnými Afghánci myslí zcela vážně. Vládní ANO a ČSSD i strany české pravice bohužel tu válku považovaly za svou a pracovaly pro americké vítězství. Sami Američané, vojenská supervelmoc vyčerpávaná marnou snahou porazit svůj Tálibán, to ovšem nyní vidí jinak.

Podle agentury Reuters vydali Američané na válečné a okupační aktivity v zaostalém Afghánistánu přes dva biliony dolarů. Ta suma, jen pro srovnání, představuje v přepočtu polovinu amerických výdajů vynaložených na druhou světovou válku. Pár miliardami korun českých, servilní loajalitou a 14 padlými českými vojáky přispěly na jejich boj i nesoudné české vlády.

Výsledek dvacetileté vojenské přítomnosti USA v Afghánistánu a od roku 2003 i oficiální intervenční akce paktu NATO je ovšem katastrofální. Došlo k dalšímu zbídačení země. Od zahájení intervence vzrostla v zemi tradiční produkce opia a heroinu a pěstební plochy máku se znásobily. Žádný lepší zdroj obživy obyvatelstvu afghánského venkova totiž Spojené státy a pakt NATO nenabídl. Z výnosů a exportu drog se totiž vyzbrojoval a samofinancoval nejen Tálibán. Těžily z něj i narkoklany podporující proamerickou loutkovou vládu.

IV důsledku válek vlny afghánských uprchlíků mířily vždy tradičně do okolních asijských zemí. V posledních dvou desetiletích se ale prchající Afghánci stále častěji dostávají i do Evropy. Ani po odchodu interventů tomu už nebude zřejmě jinak. Američané a jejich servilní spojenci včetně české vlády a pravice opět nenabízejí Afgháncům žádnou dobrou perspektivu. Orientují se na »afghanizaci« války a slibují, že budou dál dodávat zbraně i municí a cvičit vojáky Kábulu. Jen ten výcvik prý už ale bude probíhat mimo Afghánistán samotný, v zahraničí. Při servilitě české politické reprezentace nejspíše i v Česku.

Svatá válka proti nevěřícím a proti »neislámským« způsobům života, kterou CIA a Washington s pomocí Pákistánu nejdříve živily a podpořily jako nástroj boje proti sovětské přítomnosti a proti sovětům nakloněné vládě v Kábulu, nyní plně dopadala i na své podněcovatele. A na ty, kdo s nimi drží basu. Pentagonem a G. W. Bushem s jeho zaklínáním se prozřetelností počínaje a konče těmi, kdo české jednotky dozbrojovali feldkuráty a polními biblemi. Obávám se však, že jsou nepoučitelní.

Stačí si jen představit, co vše se mohlo v chudobou a mnoha dalšími vážnými problémy zmítaném světě pořídit za ony Spojenými státy proválcené dva biliony dolarů a za těch pár desítek miliard promrhaných dalšími členy paktu NATO. Na případu dvaceti let války v Afghánistánu se bohužel ukazuje, že pro arogantní hlasatele »euroatlantických hodnot« je velmi výnosné vyrábět, prodávat a dodávat zbraně a municí třeba i do pekla. Dělat válku, podnikat intervence, »správně« je odůvodnit a reklamně podat v médiích je neuvěřitelně snadné. Generálové i jejich političtí šikovatelé touží po frčkách a zbojří a finanční kapitál po odbytu. Zasloužit se o mír a dělat mír, pomáhat světu z bídy bohužel tak výnosné není.

Jsem přesvědčen, že republika udělala nekritickou podporou dvaceti let intervence do Afghánistánu neodpustitelnou chybu. Druhou po podpoře bombardování Bělehradu a okupace Kosova. Čeští militaristé a lokajové NATO se nepoučili ani z ostudné podpory Špidlovy vlády americko-britské agresi do Iráku, kde výsledkem byl rozvrat a později i zrod Islámského státu. Do jaké války a intervence nás, pokud je občané nezastaví a neodstaví od moci, zatáhnou příště?

Doc. PhDr. Miroslav GREBENÍČEK, CSc. poslanec (KSČM)

Nagasaki a dnešek

Výročí zničení japonského města Nagasaki dvěma americkými atomovými bombami je stejně jako memento Hirošimy dnem, kdy je více než potřebné popřemýšlet nad tím, jak vysokou cenu má mír pro dnešek. V propastném nebezpečí dnešních hrozeb v podobě amerického imperialismu, vysoce agresivní politiky Bílého domu, která volá po nových a nových válkách, v soupeření nadnárodního kapitálu mezi sebou i v přetahování mocností se vždy platí životy civilistů. A proto i v situaci, kdy je fašistickou propagandou napuštěna politická kultura řady evropských zemí, je nezbytné, aby slovo „mír“ zaznělo i v programu strany, která již sto let hájí práva těch, kteří se živí

prací. (pokračování na str.2)

Je to nejen povinnost všech komunistů a odborářů, ale i všech vlastenců a demokraticky smýšlejících lidí vystupovat a bojovat proti snahám zatáhnout český národ do nových a nových agresí, do válečných konfliktů vyvolávaných paktem NATO. Český národ se nemůže stát obětí kořistnických snah novodobých křížáků, kteří kam doposud přišli, tam vraždili a loupili nerostné bohatství a národní majetek – a to vše pod pokryteckými slogany jako „export demokracie“ nebo „humanitární bombardování“. Tragédie Nagasaki je jen jedním smutným dnem v posledním století nadvlády imperialismu, kterému mohl úspěšně čelit jen blok spřátelených socialistických zemí. Po Nagasaki následovala Indočína, Korea a mnoho, mnoho dalších míst, kde národy světa krvácely jen proto, aby se bohatý stal bohatším a chudý ještě chudším, aby novodobí hitlerovští „nahlídli“ podřizovali své scestné vůli ostatní národy světa. Viníkem byl kapitalismus, viníkem byl imperialismus jako jeho poslední stádium. Neoliberalní režim i jeho média tuto skutečnost zamlčují.

A právě proto považuji v tento den za nutné říct, že se komunisté nikdy neušpinili paktem NATO, nikdy neomlouvali politiku Spojených států, nikdy si naivně nemysleli, že může být nějaký lepší státní terorismus, nějaký imperialismus s lidskou tvářičkou, že „omyl“ s následky milionů mrtvých od Jugoslávie po Afghánistán, Irák, Sýrii, Jemen a další snese omluvu, že komunisté nemlčíli a na rozdíl od fanatických liberálů nebo narychlo přebarvených konzervativců či populistů nenesou vinu ani spoluvinu za alibismus předchozích 30 let. Dějiny kapitalismu jsou psány lidskou krví a nejméně od doby vítězné Velké vlastenecké války je naprosto jasné, že jedinou hrází proti imperialismu, proti fašismu všech možných podob a odstínů, proti válce a útlačku jsou právě komunisté, jsou odboráři a demokraticky smýšlející pracující světa.

JUDr. Stanislav Grospič, vedoucí kandidát voleb do PS ČR

Odborové sdružení Čech, Moravy, Slezska vyzývá vládu ČR k okamžitému řešení situace na železnici

Uplnul rok a na železničních tratích v České republice opět došlo v několika dnech po sobě k sérii velice tragických nehod. OS ČMS vyjadřuje účast všem, kteří byli v posledním měsíci zraněni při nehodách na železnici, a přeje jim brzké uzdravení. Rodinám zemřelých pak vyslovuje soustrast nad ztrátou blízkých.

OS ČMS považuje neštěstí za alarmující a vyzývá vládu a zodpovědné pracovníky k urychleným opatřením, která zabrání opakování takovýchto neštěstí. Za zvlášť tragické považujeme skutečnost, že za rok o předešlé série tragických nehod na železnici nebylo ze strany vlády jako vlastníka SŽDC vyvinuto žádné úsilí k přijetí napravených opatření. Pokračuje jen transformace na jednotný zabezpečovací systém EU, který je však mnohem volnější a než původní systém, který byl budován v Československu a poté v České republice. V oficiálních zprávách se sice hovoří převážně o lidském selhání, to má ale vždy své důvody.

Opět odborná veřejnost diskutuje, diskutuje o možné únavě či nedostatečné zkušenosti strojvedoucích. Přetížení lidí, nedostatek odpočinku a stres mohou být příčinami těchto tragédií. Je nutné brát v potaz i míru podílu elektronických zabezpečovacích systémů a jejich reálnou funkčnost. Nároky na strojvedce v případě tratí, které nejsou elektronikou zabezpečeny, jsou velmi vysoké. Takových tratí je v naší republice stále značné množství. Za železniční politiku, včetně liberalizace železnic, nesou odpovědnost vlády minulé i ta stávající.

OS ČMS proto vyzývá vládu, aby tento neutěšený stav začala urychleně řešit, jak po technické stránce, tak i s ohledem na pracovní zatížení strojvedoucích. Lidský faktor nelze pominout, ale je nutné prověřit, jak velké je zatížení lidí a zda je doba odpočinku strojvedoucích mezi jednotlivými směnami adekvátní v poměru k jejich odpovědnosti za životy pasažérů. Desítky zraněných a několik mrtvých včetně strojvedoucího – to je příliš vysoká cena a daň za liberalizaci železnic. Aktuální tragédie a řada po sobě jdoucích vlakových nehod je dostatečně průkazným argumentem, proč se OS ČMS tak razantně staví proti liberalizaci železniční dopravy.

PÍŠETE NÁM

PAMĚTI afrických NÁRODŮ

Mám před sebou rozloženou mapu Afriky vydanou Státním zeměměřičským a kartografickým ústavem v Praze z roku 1953. Je to i historická mapa, která ukazuje které západní, "demokratické" země, impéria, celou obrovskou Afriku kolonizovaly, vykrádaly a místní domorodce po statisících mržaly a vraždily.

Sestaveno dle počtu vlastních kolonií v Africe. Angličané z kolébky západní demokracie spolu s Francií jasně vedou. Britské Somálsko, Britský Kamerun, Britské Bečuánsko, Anglo-egyptský Sudán. Za hegemonem, imperiálním kolonialistou Anglii, následuje Francie. Francouzská rovníková Afrika, Francouzský Sudán, Francouzská Guinea, Francouzská západní Afrika. Dále Španělská Sahara, Portugalská Guinea a jako třešnička na kolonistickém "sladkém dortu" trůní Belgické Kongo, které se ke kolonistické hostině dostavilo pozdě.

Ať na té mapě hledám, jak hledám, žádné to zlé okupační a invazivní Rusko ani Čínu tam nenalézám. Jistě současní majitelé pravdy namítnou, že to je komunistická mapa plná lží. Před časem, jestli se nemýlím, jsem našla na Wikipedii o Belgickém Kongu zdrcující informace, plné na domorodcích páchaných zločinů proti lidskosti. Nyní se tam objevily zcela jiné informace s upozorněním na věrohodnost informací. Belgie se patrně hodlá hájit proti svému obvinění. Leopold II. je svými zvěrstvy páchaných v Kongu, s více než 10 miliony povražděných Konžanů, včetně dětí, přirovnáván k Hitlerovi a Stalinovi. Vše je doloženo fotodokumentací. V současnosti jsem se z Wikipedie dozvěděla, že kolonizování Konga, svrchovanost Belgie nad Kongem, bylo potvrzeno v Berlínském kongresu r. 1885 a tímto aktem, že vznikl - "Svobodný stát Kongo" . --- /Podobnost s dneškem je snad čistě náhodná? Dnes bruselský eurokomisař pro s p r a v e d l n o s t D. Reynders - guvernátor, vyzývá Polsko a Maďarsko k poslušnosti, dodržování unijního, gubernátorského práva, nadřazeného všem právům všech 27 zemí EU, bruselských kolonií / . --- Tehdy byl v B r u s e l u ustanoven ministr pro

kolonie "svobodného Konga" plus 14 členů rady . Od roku 1908 - 1960 mělo "svobodné Kongo" 10 belgických, "demokratických" gubernátorů, kteří dohlíželi na, aby místní otroci "svobodného Konga" tvrdě pracovali a velké zisky z kaučuku, aby pěkně plynuly do kasy té demokratické a humánní Belgie.

Dnes má postnacistické Německo, Belgie, Brusel opět mandát, právo, vládnout diktátem svým 27 zemím, "svobodných kolonií" Evropy. Ukazuje se, že všichni ti západní svatouškové byli a jsou zločinci a Afrika jejich obětí. Jde si nyní do Anglie, do Francie, do Německa pro svoji spravedlnost a ukradené zisky. Stržení a odstranění sochy Leopolda II. je malým trestem za všechny zločiny v Kongu jím napáchané. Možná by si ta jeho socha zasloužila pěkně velkou tabulku s vyjmenováním všech jeho zločinů v Kongu spáchaných .

Eva Dolejšová

SLOVENSKO – úvodem

Ukončili jsme seriál cestování po světě podle abecedy, ale vynechali jsme Slovensko. To si zasluhuje víc pozornosti než jen lehký dotyk a pár rychlých dojmů, jak to bylo ve skončeném seriálu.

Naše generace považovala Slovensko za své, stejně tak Slováci se cítili v Čechách dobře. Každý z nás má, či měl, za dobré přátele Slováky a naopak. Rozdělení obyčejní lidé nechťeli, to byla záležitost politických špiček, které chtěly být těmi nejvyššími. **Spojení Čechů a Slováků po první světové válce bylo šťastným a logickým řešením.** Bylo zde třeba vybudovat novou správní infrastrukturu, školství, zříditi kulturní instituce, s tím Češi určitě zemi pomohli. **Slovenské národní povstání** prokázalo, že zdravé jádro národa si přeje i **nadále žít ve společném státě**, všichni jsme to brali jako naprostou samozřejmost. Za těch nových společných 43 let rozhodně nehráli Slováci žádné druhé housle. Měl jsem příležitost pracovat v jednom ústředním orgánu, takže vím, že prostředky se rozdělovaly s ohledem na vyrovnávání podmínek regionů a Slovensko jako celek bylo zvýhodňováno. Normalizované státní byty na Slovensku byly plánovány o nějaký ten metr větší. Kde byl v úřadě či armádě v čele Čech, tam byl zástupcem Slovák a zase naopak. Možná si pamatujeme, že na Slovensko jsme jezdili kupovat některé zboží, které v České republice bylo nedostatkové. I díky tomu proběhlo v roce 1993 rozdělení bez větších problémů, jak se teď říká „sametově“.

Co mě na Slovensku fascinovalo nejvíc, byla přeměna vesnic. Jeden člověk po druhém stavěl nové domy, sousedé pomáhali, na oplátku pomáhal stavebník zase sousedům, materiál se také nějak získal. Asi nepříliš čistě, (což se netýkalo ovšem jen Slovenska). Za pár let se vesnice zcela proměnily.

Poprvé jsem se na Slovensko dostal ve dvanácti letech bezprostředně po skončení války. Strýc v Otrokovicích po celou válku pečlivě ošetřoval a udržoval svůj Harley-Davidson, takže hned v červnu mě vzal na výlet ke svým předválečným známým v Trenčíně. Zcela volná široká silnice, rychlost přes 100 km. Životní zážitek pro kluka – posadil mě na nádrž a nechal řídit, přibírat a ubírat plyn. Poprvé jsem se vymáchal ve Váhu, prolezl zříceninu hradu. V šestnácti letech jsem spolu se dvěma spolužáky procestoval autostopem o prázdninách Slovensko křížem krážem. (Aut bylo pramálo, za vděk jsme vzali motorkou, sedávali vysoko na nákladu auta, nepohrdli ani hnojníkem. Město, jeskyně, prošlapali Vysoké Tatry, východ, střed i západ země. Spali jsme u sedláků na seně, leckde jsme dostali i najíst, ve Spišském Štvrtku nás dokonce starosta ubytoval – v rámci „družby mezi národy.“ Potkali jsme spoustu dobrých lidí, kde se kopal fotbal či hrála odbíjená, tam jsme se přidali. Byli i nepřijemní lidé, kdesi u Rožnavy nám odmítli prodat chleba, spali jsme u silnice o hladu pod sněhovými zábranami. Bratislavský hrad byl ruinou, dřív než vysocí činitelé jsme tam nocovali my, pěkně pod hvězdičkami.

Po rozdělení na dva státy jsem ještě při dobré paměti udělal bilanci svých prázdninových, dovolenkových či služebních cest na Slovensko a zjistil jsem, že jsem tam prožil rok života. Rád bych se tedy podělil o zážitky, o setkání s lidmi a hlavně se pokusil popsat krásnou přírodu, kterou Slovensko oplývá. Projdeme se zemí kousek po kousek, vedle pozůstatků starého dobrého také to moderní, nové. Na internetu ale také koluje příspěvek s fotkami chátrajících hotelů v Tatrách i jinde. Klady a záporů se najdou všude. Hodně nového je v Bratislavě, příště se do ní podíváme.

Pavel Hruban

Ivan Bartoš do Evropy

Jak dopadl Ivan Bartoš ve své »spanilé jízdě« do Evropy, jsme se zatím nedozvěděli. Nedivil bych se, kdyby nebyla naplněna jeho očekávání. Chtěl se setkat s těmi nejvyššími eurounijními představiteli a údajně hovořit nejen o tom, jak čelit takovým politikům se »střetem zájmů«, jako je Andrej Babiš, ale také o tom, jak Piráti při svém »nástupu« by všechno přeorganizovali. Osobně myslím, že přeorganizovat by leccos v Bruselu šlo, ale bylo by to poněkud jiným směrem.

Prý chtěl jednat i o tom, že Česko by nějakého toho migranta po nástupu Pirátů k moci přijalo, aby projevilo svou sounáležitost s těmi státy Unie, které se musí potýkat s přívalem běženců. Nevím, zda také o právu sexuálních menšin, o obecném povolení lehkých drog, o zrušení dalších národních práv, která brání dalšímu sjednocování Unie – to opravdu nevím. Víím jen to, že Ivan Bartoš se už vidí nejen v křesle českého premiéra, ale postupně i lídrem celé Evropy. Je přece, stejně jako jeho druzi, především Evropan. To, že se náhodou narodil v Česku, lze klidně ponechat stranou, protože jeho Česko bude Evropa a Evropa bude Česko.

Ivan Bartoš tedy navštívil Brusel. Nevím, zda jen centrálu EU či kanceláře pirátských europoslanců a jejich přátel, kteří způsobili problémy nejen Babišovi, protože eurounijní lídři neměli právě čas. Je to možné, protože nepochybuji o tom, že Piráti by se nějakým úspěchem jistě pochlubili, byl-li by. Bylo však léto, mnohé se v koronavirové době skrylo a vyjde na povrch teprve za nějaký ten čas. O tom však, že úspěch Bartošovy mise by nebyl náležitě využit, bych pochyboval. Jenže člověk nikdy neví. Náměty, které zřejmě sebou vezl – například jistý vstřícný přístup k migrantům, bude-li premiérem – je lákavé téma. Pro Brusel, ale nikoli pro nás doma.

Filip ZACHARIAŠ, předseda OV KSČM Vyškov

Kalendáře KSČM na rok 2022 jsou na OV KSČM

Cena stálá – 50 Kč

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Mialdy Horákové 497, Kladno 2, tel.: 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256 .

Email: ov.kladno@kscm.cz, WEB: <http://kladno.kscm.cz>.

MIC 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí

